

ช่องปลาขึ้นห้างต่างแดน

ได้ไปเยือนถิ่นล้านนาสัมผัสวิถีชีวิตชาวชนบท. ป่าบางต.หนองแฝก อ.สารภี จ.เชียงใหม่...ตกเย็น พ่ออู๋ แม่อู๋ จะนั่งเฝ้าดอกไผ่ ตระกร้า กระบุง สุ่ม ช่อง สารพัดไว้ใช้ในบ้านเรือน เหลือขายให้เพื่อนบ้านในชุมชน

ถึงจะมีรายได้เล็กน้อย ขายได้แค่หลักร้อย หากความสุขจากเสียงเสียดสีของไผ่ตอกในมือ ดีกว่านั่งรอเบียดคนชรา เศษเงินจากรัฐ

ในหมู่บ้านมีแต่ผู้เฒ่าผู้แก่ คนหนุ่มคนสาวแทบไม่มีเงาให้เห็น เพราะทั้งถิ่นออกไปทำงานในเมือง...เป็นวิถีที่ยังคงอยู่ในหมู่บ้านบางที่เป็นมาช้านาน จนได้ชื่อว่าหมู่บ้านที่มีมือในเรื่องจักสานงานไม้ไผ่

กรรมพัฒนาชุมชน

ไม้รอซาริบนำมาเป็นจุดขายทำเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวให้ชาวต่างชาติได้เห็นวิถีชีวิตในอีกมุมที่ไม่อาจเห็นได้ตามแหล่งท่องเที่ยวทั่วไป

หลายสิ่งหลายอย่างค่อยๆถูกปรับเปลี่ยน...งานจักสานแบบบ้านๆอย่างข้อง

ใส่ปลาที่เคยส่งกลิ่นคาวคุ้งอยู่ในท้องทุ่ง ถูกเจ้าหน้าที่และชาวบ้านร่วมคิดยกสถานะให้กลายเป็นกระปุกเก็บเงิน กล่องใส่กระดาษทิชชู อันเลอค่า ให้นักท่องเที่ยวได้เห็นของแปลกตา ซื่อหาที่วกกลับบ้านเกิด จนผลิตกันแทบไม่ทัน เพราะเสียงปากต่อปากที่บอกกล่าวต่อกันไป...ดึงดูดให้นักท่องเที่ยววิ่งเข้ามาหา

จากเมื่อก่อนจะจักตอกไม้ไผ่มาจักสานต้องนำไม้ไผ่ไปแช่น้ำนาน 6-12 เดือน ใช้เวลานาน ได้วัตถุดิบมาไม่พอใช้งาน...เลยแก้ไขมาใช้วิธีนำไม้ไผ่มาเลื่อยเป็นท่อนตามขนาดความยาวที่ต้องการแล้วนำไปต้มในน้ำผสมสารส้ม 1 ชั่วโมง นอกจากใช้เวลาสั้น ยังจะได้เนื้อไม้เหนียว สานขึ้นรูปไม่หักง่าย กำจัดมอดแมลงได้ดี ไม่แพ้วิธีการดั้งเดิม

ข้อมเสีเสรีจ ผึ้งลมให้แห้ง นำมาสานชะลอม ตะกร้า กระบุง ช่องใส่ทิชชู และชิ้นงานอื่นๆที่ประยุกต์ไปตามออเดอร์ลูกค้า...ส่งขายญี่ปุ่น อินโดนีเซีย สิงคโปร์

ทำรายได้ให้ผู้สูงวัยในชุมชนเดือนละแสนบาทเลยทีเดียว.

ส-เล-๓